

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: O. R., st. příslušnost: Bangladéš
pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234,
739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Olomouckého
kraje, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem U Výstaviště 18, 751 52 Přerov

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 12. 2022, č. j. X, ve věci prodloužení zajištění
cizince

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaná podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „ZPC“) prodloužila dobu zajištění žalobce o dalších 60 dnů, tj. do 4. 3. 2023.
2. Žalobce v žalobě namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a nepřiměřenou délku prodloužení zajištění. Rozhodnutí je obecné a nezabývá se konkrétní situací žalobce. Žalovaná nezkoumala, jestli důvody pro zajištění žalobce trvají. Rozhodnutí neobsahuje důvody, proč žalobce nebude se žalovanou spolupracovat, plnit podmínky zvláštního opatření a zmaří výkon rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaná

rezignovala na svou povinnost opatřovat nové podklady pro rozhodnutí o prodloužení doby zajištění a vycházela jen z podkladů pro rozhodnutí o zajištění.

3. Žalobce za celou dobu zajištění neobdržel náhradní cestovní doklad, ačkoliv žádost o ověření totožnosti žalobce byla odeslána 26. 7. 2022. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, na základě čeho se žalovaná domnívá, že k vystavení náhradního cestovního dokladu a následné realizaci vyhoštění žalobce dojde během prodloužené doby zajištění. Není jasné, na základě čeho žalovaná určila dobu 60 dnů. Spolupráce s příslušným velvyslanectvím nedává žádnou představu časového horizontu, kdy dojde k ověření totožnosti žalobce. Dosavadní postup žalované spíše svědčí o nemožnosti uskutečnit vyhoštění žalobce. Neschopnost příslušného státu zajistit vydání náhradního cestovního dokladu má relevanci pro hodnocení realizovatelnosti vyhoštění. Stačí, že reálný předpoklad vyhoštění pravděpodobně chybí a zajištění žalobce nelze pokračovat. Zajištění cizince nesmí být svévolné a doba zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou sledovanému cíli. Žalovaná měla vyhodnotit, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nutné provést k přípravě realizace správního vyhoštění žalobce. Žalovaná měla upřesnit svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů, například obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu žalobce. Přitom je třeba posuzovat uvedené otázky přísně individuálně a nikoliv paušálním odhadem.
4. Žalobce namítl porušení § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), čl. 8 Listiny základních práv a svobod a porušení čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv.
5. **Žalovaná ve vyjádření k žalobě** zopakovala z napadeného rozhodnutí, že žalobci opakovaně nabídla možnost dobrovolného návratu do země původu v souladu s § 123a ZPC. Žalobce odmítl zařazení do programu návratu cizinců, protože se v žádném případě nechce vrátit do země původu. Proto žalovaná měla obavy z možného maření rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná se nadále zabývala ověřením totožnosti a vyřízením potřebných dokumentů k uskutečnění návratu žalobce do země původu. Spolupráce s konzulárním odborem na Velvyslanectví v Bangladéši je na dobré úrovni a z šestnácti případů návratu zajištěných cizinců bylo již realizováno patnáct. Poslední známý případ realizace návratu cizince zpět do Bangladéšské lidové republiky byl dne 29. 12. 2022. Jednalo se o totožný případ jako u žalobce, tedy cizince se státní příslušností Bangladéšské lidové republiky, který byl zajištěn žalovanou a taktéž dne 8. 7. 2022 umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty. Je tedy zřejmé, že Bangladéšská lidová republika má zájem o převzetí svých státních příslušníků. Je viditelná spolupráce, která je však kvůli vyřízení všech potřebných dokumentů časově náročná a zdlouhavá. Žalované bylo dne 12. 12. 2022 doručeno sdělení Ředitelství služby cizinecké policie, odboru správních činností, oddělení zjišťování totožnosti evidence nežádoucích osob a vyhoštění (dále jen „ŘSCP“) ze dne 12. 12. 2022. V tomto sdělení je mimo jiné uvedeno, že ověřování totožnosti stále probíhá, ale tento proces je zdlouhavý a komplikovaný. K samotnému plánování eskorty dochází minimálně padesát dní před plánovaným datem vzhledem k tomu, že zajištění výše uvedených náležitostí je časově náročné. Na základě uvedených skutečností nebude tedy možné provést realizaci správního vyhoštění zpět do domovského státu ve lhůtě současného zajištění, tedy do 3. 1. 2023. Proto žalovaná vydala rozhodnutí o prodloužení zajištění o dalších 60 dnů, které žalovaná žalobci doručila za účasti tlumočníka dne 27. 12. 2022. Žalobce toto rozhodnutí odmítl podepsat a převzít. Ve sdělení ŘSCP

ze dne 2. 1. 2023 je opětovně uvedeno, že ověřování totožnosti stále probíhá. Realizace správního vyhoštění žalobce do Bangladéše je tedy nadále možná a důvody zajištění žalobce trvají.

6. **Krajský soud přezkoumal** v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
7. Krajský soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. a ve smyslu § 172 odst. 5 ZPC rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce ani žalovaná nařízení jednání nepožadovali a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
8. **Žalovaná v napadeném rozhodnutí** zopakovala část obsahu rozhodnutí o zajištění ze dne 8. 7. 2022. Ze sdělení ŘSCP ze dne 26. 9. 2022 vyplynulo, že dne 26. 7. 2022 odeslalo elektronickou žádost o ověření totožnosti žalobce prostřednictvím elektronického systému RCMS (Readmission Case Management System) pro Bangladéšskou lidovou republiku (dále i „Bangladéš“). Tento systém slouží k ověřování totožnosti státních příslušníků Bangladéše, a to výhradně elektronickou formou. Při ověřování totožnosti a vydávání náhradních cestovních dokladů je s Velvyslanectvím Bangladéše dobrá spolupráce. V minulosti již byla v několika případech totožnost ověřena a byly vydány náhradní cestovní doklady. Přibližná doba pro ověření totožnosti je čtyři měsíce (i déle). Po ověření totožnosti na Velvyslanectví Bangladéše v Berlíně bude vystaven náhradní cestovní doklad, který bude zaslán diplomatickou poštou na ŘSCP. Po obdržení náhradního cestovního dokladu bude ŘSCP žádat velvyslanectví Bangladéše v Berlíně o víza pro eskortující policisty. ŘSCP dále pro informaci uvedlo, že od začátku roku 2022 do současné doby požádalo o ověření totožnosti u šestnácti osob, které uváděly státní příslušnost Bangladéš. Z tohoto počtu se u pěti osob totožnost podařilo ověřit a u zbylých jedenácti osob nadále probíhá ověřování totožnosti. Na základě těchto zjištění je zjevné, že nebude možné provést realizaci správního vyhoštění žalobce zpět do domovského státu v době prvotního zajištění, tedy do 5. 10. 2022. Proto žalovaná vydala 29. 9. 2022 rozhodnutí o prodloužení zajištění o 90 dnů, tj. do 3. 1. 2023.
9. Dne 12. 12. 2022 bylo žalované doručeno sdělení ŘSCP z téhož dne, podle kterého je ŘSCP odkázáno na Velvyslanectví Bangladéše, které jediné v tomto případě může ověřené osobě vydat náhradní cestovní doklad. V předchozích případech byla spolupráce s Velvyslanectvím Bangladéše dobrá, nicméně proces ověřování totožnosti jeho státních příslušníků je velmi zdoluhavý a komplikovaný. Přibližná doba k ověření totožnosti je čtyři měsíce i déle. Z úřední činnosti je ŘSCP známo, že Velvyslanectví Bangladéše spolupracuje a ověřuje totožnost, a proto nelze předjímat neověření totožnosti cizince. Žalobci byl několikrát nabídnut dobrovolný návrat do země původu, ale žalobce se do tohoto programu odmítl přihlásit a uvedl, že se v žádném případě nechce vrátit do Bangladéše. Pokud dojde k ověření totožnosti a Velvyslanectví Bangladéše žalobci vystaví náhradní cestovní doklad, ŘSCP přistoupí k zajištění realizace správního vyhoštění žalobce s policejní eskortou. Bude třeba zajistit víza do Bangladéše pro policejní eskortu prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí České republiky, konzulárního odboru na Velvyslanectví Bangladéše. Dále bude třeba požádat o informování příslušných policejních orgánů Bangladéše o přiletu žalobce s policejní eskortou a jeho převzetí od policejní eskorty na letišti Dháka prostřednictvím Velvyslanectví Bangladéše. Dále bude třeba žádat Velvyslanectví České republiky v Dillí o poskytnutí součinnosti pro policejní eskortu

(pouze toto velvyslanectví má diplomatickou působnost i pro Bangladéš). K plánování eskorty dochází minimálně padesát dní před plánovaným odletem vzhledem ke skutečnosti, že zajištění výše uvedených náležitostí je časově náročné. ŘSCP požádalo od začátku roku 2022 do současné doby o ověření totožnosti u šestnácti osob, které uváděly státní příslušnost Bangladéš. Z toho se u čtrnácti cizinců podařilo ověřit jejich totožnost. U zbylých dvou osob nadále probíhá ověřování totožnosti. Proto nebude možné provést realizaci správního vyhoštění žalobce zpět do Bangladéše ve lhůtě současného zajištění, tedy do 3. 1. 2023. Proto žalovaná prodloužila dobu trvání zajištění.

10. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
11. Předmětem přezkumu je rozhodnutí o prodloužení zajištění, nikoli rozhodnutí o zajištění samotném ze dne 8. 7. 2022. Rozhodnutí o zajištění soud nepřezkoumává v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., protože žalobce mohl toto rozhodnutí napadnout samostatnou žalobou, což učinil a soud jeho žalobu zamítl rozsudkem ze dne 19. 8. 2022, č. j. 72 A 24/2022-19.
12. Spornými otázkami ve věci prodloužení zajištění bylo, jestli napadené rozhodnutí obsahuje odůvodnění, z jakých důvodů nepostačuje původně stanovená doba zajištění a zda jsou tyto úvahy v souladu se zákonem.
13. Soud shledal napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné. Rozhodnutí obsahuje v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se žalovaná řídila při jejich hodnocení a při výkladu použitých právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádala s vyjádřením žalobce, které uvedl při výslechu. Z rozhodnutí je patrné, z jakých důvodů ho žalovaná vydala. Závěr, že je rozhodnutí přezkoumatelné, soud shledal s přihlédnutím k obsahu napadeného rozhodnutí, jak ho citoval v bodech 8 – 9 tohoto rozsudku a dále z obsahu žaloby. Žalobní námitky jsou sice do značné míry obecné, přesto v nich lze najít reakci žalobce na napadené rozhodnutí. Z porovnání s ostatními rozhodnutími o prodloužení zajištění, které přezkoumával zdejší soud pod spisovými značkami začínajícími 72 A, vyplývá, že rozhodnutí je podrobné, pečlivě odůvodněné a zaměřené na odůvodnění doby prodloužení zajištění tak, jak to v daných případech ukládá judikatura Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“). Požadavky na odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění nejsou shodné jako u rozhodnutí o prvotním zajištění. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011-124, č. 2936/2013 Sb. NSS, rozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění, proto okolnosti týkající se vydání prvotního rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění není nezbytné znovu detailně popisovat. Rozhodnutí o prodloužení zajištění však musí obsahovat odůvodnění, ze kterého bude jasné, z jakých důvodů nepostačuje původně stanovená doba zajištění, a proč je tedy nutné trvání zajištění prodloužit. V posuzovaném případě ubylo opakování popisu předcházejících postupů, které se týkaly řízení o vyhoštění či zajištění, ve prospěch srozumitelnosti důvodů pro prodloužení zajištění.
14. Soud shledal jako neopodstatněnou i námitku nezákonnosti prodloužení doby zajištění.
15. Podle § 124 odst. 1 písm. b) ZPC je *police oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení*

zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Podle § 124 odst. 3 věty třetí ZPC je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.

16. V době rozhodování o prodloužení zajištění přitom nebylo zřejmé, že by účel zajištění (tj. vyhoštění žalobce) nemohl být realizován. Žádné okolnosti tomu nenaspědčovaly, ani je žalobce ve správním řízení netvrdil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150). Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 9. 7. 2022 bylo vycestování žalobce v jeho případě možné.
17. Institut zajištění není institutem sankčním, a to i přes skutečnost, že k jeho uplatnění je v obecné rovině dán důvod typicky v důsledku sníženého předpokladu, že cizinec uložené povinnosti uposlechně, plynoucího obvykle z jeho předchozího protiprávního jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Azs 49/2015-48).
18. Z napadeného rozhodnutí žalované vyplývá, že se okolnostmi žalobcovy pobytové historie zabývala individuálně. Při výslechu žalobce upřesnil, že cestovní pas měl a odevzdal ho nějakému muži v Dubaji. Žalobce věděl, že potřebuje ke vstupu na území jiných států cestovní pas, ale rozhodl se pro nelegální pokračování v cestě do cílové Itálie. Takové jednání žalobce zcela bezpochyby vede k závěru, že nehodlá dodržovat pravidla pro vstup do jednotlivých cizích zemí. Je zjevné, že žalobce by území EU dobrovolně neopustil. Přitom pojem „území“ v § 124 odst. 1 písm. b) ZPC znamená území celé EU (srov. výklad v bodě 33 rozsudku NSS ze dne 8. 4. 2016, č. j. 8 Azs 171/2015-52, č. ve Sb. NSS 3429/2016).
19. Východiskem pro prodloužení zajištění je realizovatelnost účelu zajištění žalobce, tj. jeho vyhoštění. Cizinec může být zajištěn jen v případě, že lze předpokládat, že účel zajištění bude naplněn, tj. že cizinec bude z území ČR skutečně vyhoštěn během doby, po kterou může trvat jeho zajištění (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 6. 2017, č. j. 10 Azs 101/2017-28, č. 3628/2017 Sb. NSS, bod 10). Správní orgán je proto při rozhodování o zajištění cizince povinen předběžně posoudit, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. Pokud je odpověď záporná, nelze o zajištění cizince rozhodnout (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS), přičemž tyto závěry lze použít i na rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2016, č. j. 4 Azs 18/2016-43). V posuzovaném případě nevyšly najevo ve správním ani v soudním řízení správním žádné překážky vyhoštění žalobce.
20. Žalovaná prodloužila dobu zajištění žalobce, protože Velvyslanectví Bangladéše ještě neověřilo totožnost žalobce a nevydalo mu náhradní cestovní doklad. Absence cestovního dokladu cizince není důvodem, který brání vycestování cizince, ale prodlužuje dobu jeho zajištění za účelem správního vyhoštění (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2016, č. j. 8 Azs 156/2015-44) a žalovaná ani jiné správní orgány nemohou rychlost vyřizování požadavku na vydání náhradního cestovního dokladu nijak ovlivnit (viz rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 10 Azs 29/2020-28).
21. Podle § 125 odst. 2 písm. c) ZPC platí, že pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí žalované ke zpoždění ze strany

třetích zemí, je žalovaná oprávněna prodloužit dobu trvání zajištění i nad maximální dobu zajištění, která podle § 125 odst. 1 téhož zákona činí 180 dnů. Doba trvání zajištění v případě podle § 125 odst. 2 písm. c) nesmí podle § 125 odst. 3 ZPC překročit 365 dnů. V posuzované věci ke komplikacím správního vyhoštění přispělo i jednání žalobce, který se při zadržení neprokázal dokladem totožnosti ani pobytovým oprávněním.

22. Žalovaná stanovila v rozhodnutí o zajištění ze dne 8. 7. 2022 dobu zajištění 90 dnů. Tato doba měla uplynout dne 6. 10. 2022. Žalovaná prodloužila dobu zajištění dne 29. 9. 2022 „o 90 dnů od dne omezení svobody“. V den vydání napadeného rozhodnutí 27. 12. 2022 byl s ohledem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zejména s ohledem na skutečnost, že nedošlo k ověření totožnosti žalobce a vydání jeho náhradního cestovního dokladu zjevné, že účel zajištění (realizace vyhoštění) nebude naplněn. Prodloužením zajištění o dalších 60 dnů do 4. 3. 2023 žalovaná nepřekročila maximální dobu zajištění v délce 365 dnů podle § 125 odst. 2 písm. c) ZPC. Tato doba končí 8. 7. 2023.
23. Žalovaná v napadeném rozhodnutí kvalifikovaně odhadla na 60 dnů dobu potřebnou k ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu a dále k zajištění náležitostí nedobrovolného návratu žalobce do země původu s doprovodem, jak je soud vypsál v bodě 8 – 9 tohoto rozsudku. Do této doby již nespádají úkony spočívající ve vyplnění tiskopisu velvyslanectví a jeho odeslání, protože to žalovaná už učinila a žádost o ověření totožnosti odeslala ŘSCP dne 17. 7. 2022 a ŘSCP ji odeslalo Velvyslanectví Bangladéše dne 26. 7. 2022. Žalovaná v rozhodnutí o prodloužení doby zajištění poukázala na to, že v jiných případech státních příslušníků Bangladéše trvalo čtyři měsíce a déle. To žalovaná citovala ze sdělení ŘSCP ze dne 12. 12. 2022. Žalovaná stanovením doby prodloužení zajištění v délce 60 dnů nepřekročila meze správního uvážení, ani správní uvážení nezneužila a proto soud přesné stanovení délky této doby v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. nepřezkoumává.
24. Na otázku, jestli žalovaná může do rozhodnutí o prodloužení doby zajištění převzít obsah sdělení jiného orgánu veřejné moci coby skutkové zjištění, odpověděl kladně NSS ve svém rozsudku č. j. 9 Azs 107/2022-41. V posuzovaném případě žalovaná stanovila dobu prodloužení zajištění o 60 dnů svým odhadem, ŘSCP dobu prodloužení zajištění nenavrhovalo. Žalovaná do rozhodnutí převzala dosavadní zkušenosti s ověřováním totožnosti státních příslušníků Bangladéše a vystavením náhradních cestovních dokladů. Na rozdíl od věci, kterou se zabýval NSS v rozsudku č. j. 9 Azs 107/2022-41, žalovaná nepřevzala do odůvodnění rozhodnutí jen závěr sdělení ŘSCP, ale citovala celé sdělení, což v právě citovaném rozsudku označil NSS jako vhodnější.
25. Soud se v daném případě ztotožnil se závěry žalované, že v případě žalobce nebylo stanovení mírnějších opatření namístě. Žalobce vstoupil na území ČR bez dokladů totožnosti, které údajně ztratil v Dubaji, a bez víza či oprávnění k pobytu. Žalobce neuvedl žádný důvod ve smyslu § 123b ZPC, které svědčí v jeho prospěch, naopak uvedl, že v EU žádné peněžní prostředky ani majetek nemá. Žalobce nemá žádné příbuzné v EU ani adresu, kde by mohl pobývat.
26. Zajištění, resp. jeho prodloužení, představuje mimořádný institut cizineckého práva. Uložení zvláštních opatření má proto obecně přednost před zajištěním cizince. Zvláštní opatření však zároveň musí být skutečně účinné. Volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto

opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 ZPC přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince (viz např. rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016-56, body 35-43). Dle závěrů rozšířeného senátu NSS není možné paušálně vyloučit použití některého ze zvláštního opatření. Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, bod 41). V posuzovaném případě žalovaná v napadeném rozhodnutí přesvědčivě vysvětlila, proč v této kauze nelze užít zvláštních opatření.

27. Soud neshledal důvodné ani námitky porušení § 2 odst. 2 a 4 správního řádu. Podle § 2 odst. 2 správního řádu „správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena“. Vzhledem k výše uvedenému odůvodnění soud neshledal překročení pravomocí žalované. Podle § 2 odst. 4 správního řádu „správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“ Žalovaná v rozhodnutí odůvodnila v souladu se zákonem veřejný zájem na tom, aby cizinci dodržovali právní předpisy, které upravují vstup a pobyt cizinců na území EU. Žalobce nenamítl konkrétní případ, kdy by správní orgány posoudily shodnou či obdobnou věc neodůvodněně rozdílně a soudu rovněž není z jeho činnosti známa. Žalovaná neporušila ani § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, zjistila dostatečně skutkový stav a zajistila potřebné podklady rozhodnutí.
28. Soud neshledal porušení čl. 8 Listiny základních práv a svobod. Žalobce byl omezen na svobodě z důvodů a způsobem, který stanoví zákon, jak soud vysvětlil výše. Žalovaná proto neporušila ani čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech. Žalovaná žalobce zajistila, protože vede řízení o vyhoštění žalobce [čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy] a zákonné podmínky pro mírnější opatření žalobce nesplnil. Žalovaná ihned žalobce na počátku řízení seznámila – v jazyce, jemuž rozumí za přítomnosti tlumočníka – s důvody zajištění a s předmětem řízení a všemi potřebnými okolnostmi. Žalobce měl možnost proti tomuto postupu a vydaným konečným rozhodnutím podat žalobu, čehož v případě prodloužení zajištění využil a soud urychleně o jeho žalobě rozhodl. Námitky žalobce byly zcela obecné a nekonkrétní. Tomu odpovídá rozsah odůvodnění rozsudku.
29. Soud shrnuje, že z obsahu rozhodnutí o prodloužení zajištění je zjevné, že žalovaná se zabývala důvody prodloužení zajištění, prokázala je a uvedla, že trvají a podrobně je popsala. Soud se s těmito závěry ztotožnil. U žalobce nedošlo k žádné změně zjištěného stavu, objasnění nebo nové skutečnosti, které by vedly k opačnému závěru, nebyly zde dokonce ani žádné indicie, které by důvodně zpochybnilly zjištěný skutkový stav.
30. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
31. Soud nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, protože rozhodl ve věci samé přednostně, ve lhůtě podle § 172 odst. 5 ZPC, tj. do sedmi pracovních dnů od doručení správních spisů soudu.

32. Soud rozhodl o nákladech řízení podle § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Olomouc 26. ledna 2023

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně